

РЕШЕНИЕ

№ 2921

гр. София, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12137** по описа за **2023** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Г. Д. Ч. срещу Решение № 20105375/12.10.2023г., постановено от Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 16-ти състав, по н.а.х.д. № 4695/2020 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 19-4332-029800/31.01.2020г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт. С подробно изложени доводи се твърди, че съдът неправилно е възприел обстоятелствата, при които е извършено нарушението и че мотивите на съда по отношение на пътната обстановка са противоречиви. Поддържа, че движейки се с автомобила си в средната лента, е подал ляв мигач и е навлязъл в крайно лявата пътна лента, като в неблагоприятна пътна обстановка /мокра пътна настилка/ вследствие движение с несъобразена скорост е бил ударен от движещия се зад него автомобил. Счита, че вината за възникналото ПТП е изцяло на водача на другия автомобил вследствие невнимание и несъобразена скорост. Излага доводи за нарушения при съставянето на АУАН и НП, конкретно неправилно в акта е вписан като свидетел полицейски служител, който е полицаи и не е очевидец на нарушението, а не е вписан

пътуващия с него очевиден на нарушението. По тези съображения се иска обжалваното решение да бъде отменено, ведно с потвърденото наказателно постановление. В съдебното заседание касаторът се явява лично, като поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Допълнителни доводи излага в писмени бележки.

Ответникът по касация – СДВР – началник група в отдел “Пътна полиция“ не се представлява в съдебното заседание и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

С процесното НП № 19-4332-029800/31.01.2020 г. на Г. Д. Ч. е наложено на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, предл. 4 от Закона за движението по пътищата административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл. 25, ал. 2 от ЗДВП - за това, че при управление на МПС е предприел извършване на маневра, свързана с частично навлизане в съседна пътна лента, като не е пропуснал движещ се попътно на него от лявата му страна лек автомобил, реализирайки ПТП.

За да потвърди наказателното постановление, СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съгласно изискванията на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, правната квалификация, както и посочените като нарушени законови разпоредби, са подробно и точно описани, не са допуснати съществени процесуални нарушения и правото на защита на лицето не е накърнено. По съществуващото на спора е приел, че жалбоподателят е извършил нарушението, за което му е наложено административното наказание.

Тези изводи на районния съд се споделят напълно от касационната инстанция.

Районният съд е изпълнил задължението си да извърши цялостна проверка за законосъобразност на наказателното постановление, като е събрал служебно и по искане на страните всички допустими, относими и необходими доказателства. Осигурил е пълна и равна възможност на страните да обосноват и докажат защитните си тези, в това число, като е уважил всички направени от тях доказателствени искания. Разгледал е наведените в жалбата срещу НП възражения, на които е дал ясен и конкретен отговор. Районният съд е извършил обективно, всестранно и пълно изследване на събраните по делото доказателства, подробно ги е обсъдил и е изяснил релевантните факти и обстоятелства относно вмененото на касатора нарушение. Въз основа на това правилно е заключил, че по несъмнен начин е установено извършването на нарушението.

Правилно районният съд е приел, че не е налице съществено процесуално нарушение с оглед изискванията на чл. 52, ал.4 от ЗАНН. След постъпилото срещу АУАН възражение наказващият орган е предприел процесуални действия за събиране на нови доказателства с цел изясняване на факти и обстоятелствата по случая. Действително, това негово действие се е оказало безрезултатно, доколкото се установява от отговора на Столична община, че е бил изтекъл периода за автоматично съхранение на видеокамерите. След като исканото доказателство не е могло да бъде събрано, наказващият орган е задължен да се произнесе по административнонаказателната преписка въз основа на наличните доказателства,

което е и сторено. Вярно е, че възражението срещу АУАН не е изрично обсъдено в наказателното постановление, но от извършените процесуални действия е видно, че по същество то е разгледано, както изисква чл. 52, ал.4 от ЗАНН, а с факта на издаване на санкционния акт става недвусмислено ясно, че е преценено за неоснователно.

Административнонаказателното производство не е опорочено и поради това, че като свидетел в АУАН не е посочено някое от лицата – очевидци на нарушението, а полицейският служител, съставил протокола за ПТП. Видно от разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН, изискването е актът да се състави в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствували при извършване или установяване на нарушението, т.е. допустимо и еднакво законосъобразно е като свидетел в акта да се посочи както очевидец, така и лице, присъствало при установяване на нарушението. В случая това е единият от двамата полицейски инспектори, които са се отзовали на сигнала за настъпилото ПТП и е присъствал на установяването на нарушението.

Спорът основно е относно това дали касаторът е извършил административното нарушение, за което му е наложено наказанието. Съгласно посочената като нарушена разпоредба на чл.25, ал.2, изр. първо от ЗДвП, при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея.

Районният съд е приел за установено, че на 22.12.2019 г., около 18:40 ч. Г. Ч. управлявал лек автомобил марка „Д.“ модел „Териос“ с рег. [рег.номер на МПС] , движейки се по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]в средната лента от платното за движение. В автомобила с него пътувал и свидетелят Е. Г.. Попътено на управлявания от Г. Ч. автомобил, в лявата пътна лента се движел лек автомобил марка „Рено“, модел „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от Л. П.. В пътния участък по [улица]срещу № 117 Г. Ч. предприел маневра по отклонение вляво от праволинейното движение с цел завиване наляво на следващото кръстовище. Без да подаде светлинен сигнал с левия пътепоказател, Ч. започнал да навлиза в лявата пътна лента, като не е съобразил действията си с движещото се по нея МПС „Рено“. Установявайки навлизания в опасната й зона за движение обект, П. направила опит да предотврати предстоящия удар, като активирала спирачния механизъм на автомобила си, което обаче не дало нужния ефект предвид неблагоприятното състояние на пътната настилка. Последвало пътнотранспортно произшествие, вследствие на което били нанесени имуществени щети и на двете превозни средства, участвали в него.

В случая касаторът не оспорва, че първоначално се е движил в средна лента, а другият автомобил (л.а. „Рено“) се е движил в крайната лява лента. Не се отрича от касатора и че е предприел маневра навлизане в съседната (лява) лента с цел завиване наляво. Същият твърди обаче, че при предприемане на маневрата не е подал светлинен сигнал. В действителност това обстоятелство е без значение за съставомерността на нарушението по чл.25, ал.2 от ЗДвП, за което е санкциониран касаторът - извършване на маневра, свързана с навлизане в съседна пътна лента, при която не е пропуснато движещото се по нея ППС.

Касаторът поддържа също, че след като вече е бил изцяло навлязъл в най-лявата лента е бил ударен от другия автомобил, вследствие на това, че последният се е движел с несъобразена скорост и неподходящи гуми при неблагоприятни метеорологични условия /в тъмнат а част на деня, в дъждовно време/. Районният съд подробно и аргументирано е отхвърлил тази теза на касатора, като поотделно ив съвкупност е

анализирал събраните гласни и писмени доказателства - изготвените декларации от участниците в произшествието, скица на ПТП, протокол за ПТП, свидетелски показания на св. Н., З., А. и П.. Районният съд обосновано е кредитирал показанията на свидетелката П. като изчерпателни, последователни и смислово непротиворечиви, отчитайки, че макар като водач на другия автомобил да е участник в процесното ПТП, тя не е заинтересована от изхода на делото. В същото време правилно съдът е преценил, че показанията на свидетеля Н. не следва да се кредитират поради противоречието им с останалите събрани по делото доказателства и житейската логика. В тази връзка районният съд е направил много задълбочен и всеобхватен анализ и е изложил подробни мотиви, които се възприемат изцяло от настоящата инстанция. Правилно районният съд е приел, че описаният от свидетеля механизъм на настъпване на ПТП не кореспондира с повредите по двата автомобила, както и с представеното в скицата разположение на двата автомобила на пътното платно при възникване на удара между тях, тъй като ако ударът на автомобила на касатора е бил отзад, не би било възможно причиняването на подобни имуществени вреди на двата автомобила при това им разположение спрямо направлението на пътя.

Съдът е взел предвид и показанията на свидетелите З. и А., като е отчетел, че техните възприятия са били обективирани в протокола за ПТП и скицата към него, в които са описани всички относими към инцидента факти. Обосновано съдът е приел за верни обективиранията в протокола за ПТП факти, предвид че същият се ползва с формална и материална доказателствена сила относно удостоверените в него обстоятелства.

Следователно, районният съд е направил обоснован и правилен извод, че касаторът е нарушил на чл. 25, ал.2 от ЗДвП, за което законосъобразно му е било наложено предвиденото в закона наказание на основание чл.179, ал.2 вр. ал.1,т.5, предл. 4 от ЗДвП.

Предвид всичко изложено дотук, настоящият касационен състав намира, че СРС правилно е приложил закона и не са налице релевираните с касационната жалба основания, поради което и предвид обхвата на проверката, дължимата от касационната инстанция, решението следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20105375/12.10.2023г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав, по н.а.х.д. № 4695/2020 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

